

B^{red}
Banana

ลูกทุ่งโมดิฟายด์

รวมแพง

ลูกทุ่งโมดิฟายด์

แต่งโดย รอมแพง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-045-8

พิมพ์ครั้งที่ 1 มิถุนายน 2556

ราคา 139 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม ไสภา ไซติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ไช่หนูช

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยเจริญสุขนิทวงศ์ 40 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำนำสำนักพิมพ์

พบกับเรื่องราวย้อนยุคสุดแซ่บ ที่ขอบอกว่าฮาได้ทุกตอน แถมคราวนี้ย้ายมาดำเนินเรื่องใน พ.ศ. 2495 ที่กำลังฮิตติดเทรนด์กับแฟชั่นแนวเรโทรสีสันสุดจี๊ด นำทีมความสนุกโดย “พิมพ์ภัทร” เด็กสาวบ้านนาแชมป์ดำนาสี่สมัยและหัวหน้าวงรำวงของบ้านบางจากที่แอบหัวลูกสมุน “ไอ้หัวพริก” หมูมาเฟียเก่าก๊ิบ หลบหนีเข้ากรุงด้วยเหตุพลั้งมือตีหัวคู่ปรับจนอาการร่อแร่ แม้จะโล่งใจที่หนีพ้นเรื่องยุ่งยากมาได้ แต่ด้วยความซื่อชนและไม่ยอมคนของเด็กสาวและลูกสมุนหมูสุดโหด ก็สร้างความโกลาหลและวีรกรรมมาก มายในเมืองกรุงจนทำให้ใครหลายคนต้องอมยิ้มจนแก้มปริเลยทีเดียว

กองบรรณาธิการ

มิถุนายน 2556

คุยกับผู้เขียน

นิยายเรื่องนี้แต่งขึ้นมาด้วยแรงบันดาลใจที่ได้มาจากการรับฟังผู้ใหญ่ในครอบครัวถึงสภาพความเป็นอยู่และอดีตของตระกูล จึงมีส่วนที่เป็นความจริงอยู่ถึงเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ อีกสามสิบเปอร์เซ็นต์เป็นแค่จินตนาการที่หากชื่อและเรื่องราวไปพ้องกับผู้ใดก็ต้องขอภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

และขอขอบคุณผู้ที่มีตัวตนจริง ๆ และผู้ที่ไม่มิตัวตนที่อยู่ในนิยายเรื่องนี้ที่ยินยอมให้แต่งเติมสีสันให้กับเรื่องราวต่างๆ ทั้งยาจีน พอมณฑลที่เป็นต้นแบบของเสื่อถน แม่พรที่เป็นต้นแบบของพัทตร์พริ้ง และอาแป้นที่เป็นต้นแบบของพิมลภัทร ขอขอบคุณนายแดงที่ถูกบิดเบือนให้กลายเป็นสีสันสุดแสบ รวมไปถึงหัวพรก หมูเทวดาเก้ากีบซึ่งเคยมีชีวิตจริง ๆ กับเจ้าดำว้าวคู่บารมีของพ่อ

และสุดท้ายที่จะขอบคุณคือผู้อ่านทุกท่าน ทั้งที่ตามอ่านในอินเทอร์เน็ตและที่กำลังอ่านอยู่ตอนนี้ ขอขอบคุณสำนักพิมพ์แฮปปี้ บานานา ที่ให้โอกาสในการตีพิมพ์ใหม่อีกครั้ง ขอขอบคุณค่ะ

รวมแพง

ตอนที่ 1

คู่บุญกำเนิด

แสงสีทองที่สาดส่องกระทบเมล็ดข้าวสีทองดูสวยงามจับตาราวกับว่าเป็นทองคำ รวงข้าวเหลืองอร่ามเอนลู่ตามแรงลมที่พัดโชยมาเป็นระยะ นำเอากลิ่นโคลนมาจากปลักควายที่มีน้ำอยู่เกือบครึ่ง ควายตัวดำมะเมื่อมเล่นน้ำอย่างมีความสุขตามประสา เพียงครู่หนึ่งก็ต้องลู่ จมูกใหญ่ที่ถูกละอองน้ำไว้สุดดมกลิ่นที่ลอยมากับอากาศด้วยความตื่นตัว ดวงตาเหลือกลานกับกิริยาที่พยายามขึ้นจากปลักนั้น ดูราวกับจะหลบหนีในสิ่งที่น่ากลัวสุดชีวิตของมัน...

“ครอก ๆ ครืด ๆ ครีก ๆ!”

เสียงแปลก ๆ ดังขึ้นมาเรื่อย ๆ พอ ๆ กับที่ร่างดำมะเมื่อมพยายามที่จะตะเกียกตะกายขึ้นจากปลัก เพียงครู่ก็ปรากฏหมูสีชมพูตัวใหญ่ขนาดน้อง ๆ ลูกวัวเดินคู่มาตามคันนา หน้าตามู่ของมันมีรอยบากจากคิ้วที่ยาวออกมาสองสามเส้นพาดผ่านดวงตาที่ดูริ้กและเย็นชามาจรดจมูกสีชมพู มันยื่นมองร่างที่พยายามขึ้นจากปลักด้วยแววตาเย็นชา ส่งเสียงพืดพาดในจมูกคล้ายรำคาญใจ หัวใหญ่ที่ส่ายเล็กน้อยนั้นมองไปคล้ายกำลังสมเพชควายที่ตัวใหญ่กว่าตนถึงสามสี่เท่า พลังคลานลงมาจาก

คันทาและก้าวอย่างสุขุมไปที่ปลักนั้น

“อื้อ...” เสียงแหลมเล็กคล้ายแสงที่ฟาดร่างเจ้าควายใหญ่ ด้วยความตกใจจึงทะลึ่งพรวดขึ้นมาจากปลักได้สำเร็จพร้อมปล่อยมูลออกมากองใหญ่และยืนขาสั่นอยู่กับที่อย่างหมดมาด หมูยักษ์หรีตาคคล้ายกำลังจะสำเร็จโทษหัวก้มต่ำคล้ายเตรียมตัวซาร์จ แต่ก็ต้องหยุดชะงักเมื่อได้ยินเสียงใส่वादलัน

“พรก! หยุดเลยนะ...จะแก่งอะไรเจ้าดำอีกล่ะ...มานี่เลย...”

ใบหน้าป้อนโคลนนั่งองำพลาจจับเชือกที่ใช้สนตะพายเจ้าดำเดินดุ่ม ๆ เลาะคันทาไปยังถนนดินแดงซึ่งฝั่งตรงกันข้ามเป็นวัดโถม ๆ วัดหนึ่ง ร่างบางงูควายเดินผ่านทะลูด และอ้อมบริเวณโรงเรียนซึ่งตอนนี้มีเพียงภารโรงที่กำลังกวาดลานใต้ต้นहुकวางอยู่อย่างชะมดข่ม...

เมื่อภารโรงเฝ้ามองเห็นขบวนที่กำลังเดินตัดผ่านโรงเรียนวัดก็ต้องร้องเรียกเสียงดังอย่างปราโมทย์

“มาพอดีเลยนะเอ็งไอ้ภัทร ข้ากำลังคิดว่าจะไปหาอยู่พอดี...ตอนนี้หมูแก่ ๆ มีเยอะไหม ข้ากำลังอยากได้ช่วงนี้ต้องเกี่ยวข้าวเมื่อยฉิบไฉง...” ใบหน้ามอมแมมนั้นหันมายิ้มกว้างหยุดชะงักเพื่อคุย ‘ธุรกิจ’

“เอาก็ตัวละดูง เดี่ยวฉันจะไปเค็ดมาให้ ตอนนี้ก็พอมียู่บ้างคิดตัวละสลึงละกันคนกันเอง ฉันขายคนอื่นนี่ไปละสองสลึงเสียวนะ...”

มือหยาบกร้านล้วงไปในกระเป๋าลือเป็นธนบัตรใบละบาทยื่นให้ตาขุน ๆ ที่อยู่ภายใต้เปลือกตายนตกตามอายุนั้นเหลือบมองหมูที่ชื่อพรกอย่างระแวดระวัง เพราะเคยคุ้นกันดีว่าถ้าใครเข้าใกล้ไอ้ภัทรมากเกินไปคงจะโดนหัวโขกให้หมดตัวนี่จะใช้เขี้ยวตันพร้อมกับหัวใหญ่ ๆ บาน ๆ ของมันทั้งชนทั้งขวิดราววักระทิง ฤทธิ์เดชมันมิใช่น้อย ๆ เสียด้วย

“ข้าขอห้าตัวเหอะวะ เอ็งก็แถม ๆ มั่งก็ได้ อย่าเคียวนักเลยวะคน
กันเอง...” มือมอม ๆ นั้นคว้าหมับที่ธนบัตรแล้วพับเก็บไว้ที่ชายพกอย่าง
ระมัดระวัง

“เออน่า...แล้วจะแถมตัวเล็ก ๆ ให้...ค่า ๆ นะลุงเจอกันที่เดิม...”
‘ที่เดิม’ คือบริเวณหลังโรงเรียนที่สร้างด้วยไม้กระดานที่ดูซ่อมซ่อและผุพัง
ที่ไ้ภัทรหรือพิมลภัทรของหลวงลุง มักใช้เป็นที่พักของ ของที่ว่างก็คือใบ
กระท่อมหรือชาวบ้านแถบนี้เรียกกันว่าหมู เพื่อหลบเลี้ยงเจ้าหน้าที่ซึ่งนาน ๆ
จะเข้ามาในหมู่บ้านเสียทีหนึ่ง

หมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งนี้ซุกซ่อนอยู่ในตำบลบางจาก ซึ่งอยู่ในเขตอำเภอ
ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ทั้งหมู่บ้านเคยมีโรงสีข้าวที่ใหญ่โตอยู่
หนึ่งแห่ง แต่กลับเสื่อมโทรมและปล่อยร้างด้วยเจ้าของได้สิ้นชีวิตไปเสีย
ตั้งแต่อายุยังไม่ทันจะสามสิบปี บ้างก็ว่าหัวใจวายตาย บ้างก็ว่าโดนยาสั่ง
เพราะความที่เจ้าของโรงสีนั้นเป็นคนเจ้าชู้ชอบป็นหน้าต่างบ้านสาว ๆ ที่
พึงใจทั้งที่ตนก็แต่งงานแต่งงานไปเรียบร้อยแล้ว

ร่างบางเดินเลาะโรงสีเก่าไปพลาบปรายตามองอย่างเหม่อลอยชั่วคราว
...ถ้าไม่ตายไปเสียก่อนเราคงไม่เป็นแบบนี้...พิมลภัทร หรือไ้ภัทรของ
คนทั้งหมู่บ้านครุ่นคิดอยู่ในใจ หวนนึกถึงพ่อที่ต้องถอนหายใจ ธนภัทร คือ
ชื่อที่ใคร ๆ ต่างลืมนั่นตอนนี้นักคนต่างหวาดกลัวและเรียกพ่อของหล่อน
ว่าเสือนั่น บนความหวาดกลัวแฝงไว้ด้วยความนับถือ ซึ่งทำให้หล่อน
สามารถอยู่ในหมู่บ้านนี้ได้อย่างรอดปลอดภัย เพราะแม้จะเป็นเสือเป็นโจร
ขโมยควายแต่ก็ไม่เคยขโมยควายของคนในหมู่บ้านเดียวกันสักครั้ง มิ
หนำซ้ำถ้าควายของคนในหมู่บ้านหายไปก็มักจะกลับมาสู่คอกภายในเวลา
ไม่ทันข้ามคืน

ยิ่งตอนที่หล่อนยังเล็ก ทุกครั้งที่ย่าขึ้นของหล่อนก่นค่าผู้เป็นลูกชาย ว่าไม่รู้จักทำมาหากินอย่างอื่น กลับมาเป็นโจรปล้นควายเสี่ยงกระสุนจากทางการ หล่อนจะเป็นผู้ที่เข้าไปซุกแอบอิงข้างตักพ่อลางทำตาปริบ ๆ มองพ่อและย่าสลับกัน บางครั้งหล่อนแอบเห็นพ่อชบครามแน่นหาคแต่ไม่พูดสิ่งใดสักคำ บางคราพ่อของหล่อนกลับมาพร้อมเนื้อควายที่หอบโตงมาอย่างดี ย่าขึ้นกลับโยนมันทิ้งคล่องหลังบ้านไปเสียสิ้นพลางถ่มน้ำหมากปริ๊ด ๆ กล่าวคำมรสุวาท ‘โจรปล้นควาย’

‘สักวันหนึ่งเหอะ ไม่พ้นกระสุน ไม่พ้นตะรางแน่ นี่เข้าไปทำบาป ทำกรรมอะไรถึงได้มีลูกเป็นโจรปล้นควายเขากิน ร้าเรียนมากไม่ใช่ต่ำ ๆ แต่สิ้นคิด ไปเลยไป...เอ็งไปให้พ้นบ้านข้าเลย ไอ้ธน ข้าไม่กินของโจร!’

แม้พ่อของหล่อนจะแข็งแรงบึกบึนแต่ก็มีได้ตอบโต้ และแม้มือที่แตกหยาบเพราะการทำงานหนักของย่า จะทุบตีเช่นไรก็ยังคงนั่งนิ่งคล้ายไม่ได้รับแรงกระทบ ไม่ได้ยินเสียงที่ก่นว่า เพียงครู่ก็ลุกขึ้นกระโดดลงจากเรือนหายไ้ไป ทิ้งให้ย่านั่งหอบทั้งน้ำตาที่อาบแก้ม

‘ก็เพราะแบบนี้ไงไอ้ภัทร เพราะพ่อเอ็งเป็นแบบนี้ แม่เอ็งถึงได้ทนอยู่ไม่ได้...แม่เอ็งเป็นสาวกรุงเทพระ ทั้งขาวทั้งบอบบาง มันก็เอามาบู๊บู๊ฆ่าเสียจนเขาต้องซ้ำใจตาย...ไอ้ลูกทรพี...ทำไมต้องเป็นโจร...ฮือ ๆ ๆ’ สุดท้ายย่าก็นั่งร้องไห้เป็นเด็ก ๆ

หากแต่พ่อบารมณดี ๆ เรื่องเล่าของแม่หล่อนกลับเป็นอีกอย่าง

‘แม่วิมลนะเป็นลูกสาวผู้ลากมากดีในกรุงเทพฯ เชียวนะเอ็ง...เสียตายพ่อแม่เอ็งตายพ่อเอ็งก็เอารูปเอาจดหมายมาเผาเสียหมด ฮือ...คงไม่ยอมให้เอ็งติดต่อกับญาติฝ่ายแม่เสียละมัง...ก็ดันพาลูกสาวคนเดียวของเขาหนีมาเสียอย่างนี้ไ้ไ้ ใครมันจะให้เอ็งง่าย ๆ...’

มือหยาบกร้านลูบหัวพิมลภัทร ลูบมาถึงลำแขนอันบอบบางที่มีความผุดผ่องคล้ายมารดาผู้ซึ่งหล่อนจำได้ราวๆ ว่าทั้งขาวทั้งสวย ผมยวสวย ใบหน้าอ่อนหวานยิ้มแย้ม...ภาพของผู้เป็นแม่อ่อนโยนละมุนละไมดูพราวเลือนในความทรงจำจนหล่อนอดสะอื้นในใจไม่ได้เสียทุกครั้งไป และไม่ว่าหล่อนจะถามผู้เป็นพ่อถึงเรื่องราวของผู้เป็นแม่กี่ครั้งก็ไม่เคยได้รับคำตอบแม้สักครั้งเดียว

บ่อยครั้งที่พ่อแอบเรียกตัวหล่อนไปเพื่อฝึกอ่านเขียน บ้างก็ยื่นหนังสือให้ อีกทั้งสอนให้ยิงปืน และมวยไทย

‘หัดไว้ลูก...จะได้ไม่มีใครมารังแกเราได้...’ ที่สำคัญหล่อนก็ชอบที่จะทำเช่นนั้นด้วยซ้ำ การสอนสั่งของพ่อจึงเป็นผลตรงกันข้าม

‘ครูครับ ไ้ภัทรต่อยผม...’ ร่างชะมุกชะมอมในชุดนักเรียนวิ่งไปฟ้องครูประจำชั้นพลางชี้ไปยังแม่ตัวตันเหตุที่มองคุณครูณีด้วยแววตาสนุกใฝ่มีอำนาจคมดุคล้ายแม่เสือสาว

‘พิมลภัทร ทำไมเธอถึงได้ทำอย่างนี้...’ ใบหน้าอวบคล้ำของครูจัตวาทามไถ่ เมื่อเห็นรอยแดงช้ำบริเวณเป้าตาของเด็กชายแดง และแววตาฉลาดเฉลียวผู้คนของเด็กหญิงทำให้หล่อนอดที่จะขบขันเสียมิได้ เพราะเด็กชายที่เข้ามาฟ้องมักจะมึ่เรื่องพาลเกรเพื่อนนักเรียนด้วยกันอยู่เสมอ อีกทั้งไม่มีใครเคยเอาเรื่องเพราะเป็นลูกชายของผู้ใหญ่บ้าน แต่วันนี้กลับโดนปราบโดยเด็กหญิงร่างบางที่ดูมอมแมมไม่ผิดกัน

‘ก็อยู่ดี ๆ นายแดงมาเปิดกระโปรงหนูนี่คะ...กำปั้นหนูก็เลยแดงไปโดนเป้าตามันโดยอัตโนมัติ และหนูก็ต้องป้องกันศักดิ์ศรีของหนูด้วยคะ...’ ใบหน้าเล็ก ๆ เชิดสูงกับคำพูดฉะฉาน ทำเอาครูจัตวาต้องพยายามกลั้นยิ้ม

ในคำอธิบายของวีรสตรีตัวน้อยนี้

‘อ้าว...นายแดง ทำไมถึงทำอย่างนั้นล่ะ อย่างนี้เธอก็ผิดนะสิ แต่เอาเถอะครูจะไม่ตีเธอซ้ำเพราะเธอได้รับโทษแล้ว...แยกย้ายกันไปกินข้าวเที่ยงได้แล้ว...’ มืออวบ ๆ โบกไล่แต่ก็ได้ยินเสียงบ่นพึมพำจากเด็กชายที่สร้างรอยยิ้มบาง ๆ ให้กับครูวัยกลางคน

‘เปิดก็จริงแต่ไม่เห็นอะไรสักหน่อย ไอ้ภักทรมันใส่กางเกงขาสั้นไว้ข้างใน ขาดทุนดิบ...’

ตั้งแต่นั้นมาแม่เรียนจนจบชั้นประถมที่โรงเรียนวัดใกล้บ้านแล้ว ทั้งคู่ก็ยังเป็นไม้เบื่อไม้เมา มีเรื่องทะเลาะวิวาทกันเป็นประจำ และมักจบด้วยฝ่ายชายต้องพ่ายแพ้เสียทุกครั้งไป จนโตจะจบ ม.ศ. 5 ของโรงเรียนประจำจังหวัดโนนไผ่นี่ก็ยังมึนเรื่องไม่หยุดหย่อน หากแต่แปลกที่เมื่อสมุนของนายแดงเสนอให้หัวหน้าจัดการขั้นเด็ดขาดกับหญิงสาว ก็ถูกลูกพี่หามไว้ทุกครั้ง

‘อย่าแม้แต่จะคิดนะพวกเอ็ง อย่างไอ้ภักทรมันต้องฆ่าคนเดียว ถึงจะพอมีฝีมือสูสี...’ คนพูดคล้ายจะลืมไปว่าตนต้องแพ้ทางพิมลภักทรเสียทุกครั้ง

บางคราวลูกน้องต่างก็ซุบซิบกันเองว่าเจ้านายของตนคงจะติดใจสาวดูเข้าให้แล้ว เพราะหากจะจัดการให้สิ้นซากก็มีชื่อเสียงยาก เจ้าน้ำที่บ้านเมืองก็เข้ามาไม่ถึง อีกทั้งนายแดงเป็นถึงลูกชายผู้ใหญ่บ้านใครเล่าจะกล้าหือ จะฆ่าก็ศพหมกปาก็รายก็ไม่แปลกอะไร

ศึกระเล้ก ๆ ของพิมลภักทรสะบัดไปมาแรง ๆ คล้ายขับไล่ความทรงจำ ก่อนจะจู่เจ้าดำควายโทนที่ใช้ในการไถนา ช้าง ๆ ก็มีร่างใหญ่สีชมพู

หายใจพีดฟาดใช้จมูกดันดินเป็นพัก ๆ ไปตลอดทางที่กลับบ้าน

ร่างสูงเพรียวผอมกะหร่องเดินสายอาดมากับลูกน้องอีกสามสี่คน
เสื้อลายดอกปกใหญ่ที่เก็บชายไว้ในกางเกงขาเดฟรัดรูปสีสด มองดูเกือบ
เท่นั้นมาดักหน้าดักหลังกลุ่มของพิมลภัทร

“ไอ้ภัทร! เอ็งเตรียมตัวไว้นะเว้ย ดำนาปีหน้าข้าจะเอาชนะเอ็งให้ได้...” ตากลมโตสีสนิมเหล็กเหลือบมองนายแดงอย่างรำคาญใจ

“จะบ้าหรือเปล่าไอ้แดง กว่าจะดำนาอีกสี่ห้าเดือนโน้น...เอ็งจะเห่อไปหน่อยแล้วมั้ง แล้วปีหน้าหรือปีไหนเอ็งก็แพ้ข้าอยู่ดีอย่ามาพูดให้เปลี่ยน
ชีพันเลยวะรำคาญ!”

“เหอ ๆ ข้าจะมาบอกว่าข้าจะไปฝึกวิทยายุทธด้านนาที่บ้านล่าง แล้ว
เอ็งคิดดูข้าไปฝึกตั้งแต่ตอนนี้ พอถึงคราวแข่งกับเอ็งเมื่อไหร่...ข้าจะเก่งสัก
แค่ไหน...ที่ข้ามาบอกเอ็งนี่ก็เพราะอยากให้มันยุติธรรมไว้ย! ข้าไม่อยากรัง
แกผู้หญิง...”

พิมลภัทรถอนหายใจพรี๊ด

“เออ...ขอใจไปให้พ้นทางข้าได้แล้วหรือจะให้ข้าสั่งให้ไอ้พรกลุย...”

แวตตาตื่นตระหนกปรากฏขึ้นในดวงตาของบรรดาเหล่าสมุนเพราะ
เคยโดนฤทธิ์เดชของหมู่บ้านอย่างนายหัวพรกกันมาครบทุกคนแล้ว เจ้าหมู่บ้าน
ยศคัลลายจะรับรู้ว่าเป็นนายเอ่ยถึงดวงตาระแวตระวังคล้ายมองจึงเตรียม
เล็งเป้าหมาย

“เอ่อ...ข้ามาบอกแค่นี้ละ เฮ้ย! พวกเราไป...” กล่าวจบก็เดินสาย
อย่างนักเลงหลบทางให้หมู่บ้านที่ยืนจังก้าอยู่ลงไปลุยโคลนในท้องร่อง
สร้างรอยยิ้มพร้อมกับกิริยาสำหน้าให้กับพิมลภัทรที่มองดูอย่างละเหี่ยใจ
จากนั้นจึงเดินตรงไปยังคอกควายใกล้ตัวเรือนของตน

“โหยพี่...นี่ถ้าไอ้พรกมันไม่ใช่หมูเก่าก๊ีบ ข้านี้ละจะส่งมันให้ดู...”
พ้นจากเส้นทางหมูผ่านของนายหัวพรก ลูกน้องตัวดีของนายแดงก็เริ่มคุย
โอ้ สร้างความหมั่นไส้ให้กับลูกพี่จันต้องให้รางวัลเป็นการตบกลางหนึ่ง
πάบ

ด้วยความเชื่อของคนในหมู่บ้านที่ว่าหมูที่มีเก่าก๊ีบเป็นเทวดามาเกิด
จึงทำให้หัวพรกรอดพ้นจากกระสุนของใครหลายคนที่ยิงมันไล่และกลัว
เกรงมัน พรก มีชื่อเต็ม ๆ ว่า “นายหัวพรก” หรือ “หัวพรก” หรือ “ไอ้พรก”
แล้วแต่คนจะเรียก มันเกิดเป็นหมูครอกแรกของไอ้ลายและนังต่างของย่า
ขึ้น พรกเป็นตัวสุดท้ายที่คลอดออกมาในจำนวนหมู 13 ตัว มันจึงเป็นตัว
เดียวที่อ่อนแอที่สุด จนพิมลภทธรต้องนำมาเลี้ยงเองโดยให้กินนมชั้นหวาน
รวมไปถึงให้กินให้ออนบนเรือนคล้ายเป็นมนุษย์คนหนึ่ง

เมื่อย่าขึ้นจับตัวมันมาหยอกเข้าเล่นก็พบว่า พรกมีก๊ีบเท้าเก่าก๊ีบ
ซึ่งเชื่อว่าเป็นหมูเทวดาส่งคุณให้กับหมู่บ้าน แรก ๆ จะมีคนมาขึ้นชมบุญ
จนนานวันก็เริ่มเคยชิน แต่ก็เป็นที่รับรู้กันว่าพรกเป็นเทวดามาเกิด ไม่ว่า
พรกจะเดินเที่ยวตะลอนไปที่ใด ปานด้ารูปหัวใจที่แถมกันข้างซ้ายก็จะโดด
เด่นทำให้ผู้คนรับรู้ว่าเป็นมัน ‘นายหัวพรก’ ไม่ว่ามันจะกินผักกินหญ้ากิน
อาหารของบ้านใครก็ไม่มีใครล้าว่า เพราะต่างถือว่ามันเป็นหมูมีบรรดาศักดิ์

หากพรกเบื่อ ๆ ไม่อยากตะลอนไปไหน ก็จะเดินตามพิมลภทธร
ด้อย ๆ คล้ายกับว่าพรกจะนับถือเด็กสาวว่าเป็นประจักษ์แม่ของตน เมื่อ
เลี้ยงบนบ้านเป็นประจำจึงคล้ายกับว่ามันได้ลิ้มเลือนไปว่ามันเป็นหมู จะ
กินข้าวกินกับข้าวเหมือนคนทุกประการ อีกทั้งบางครั้งยังมีแววดาเหี้ยด
หยามบรรดาหมูในคอกทั้งหลายรวมไปถึงพี่น้องของมันที่ถูกขายไปในไม้ซ้า
...และบางครั้งแววดาเหี้ยดหยามก็ลามไปถึงการมองคน!

เวลาผ่านไปจากหมูตัวจ้อยกลายเป็นหมูยักษ์ มันมาสิ้นลายไปเล็กน้อยก็เมื่อโดนโกโต้ังใช้เคียวแทงลากในครั้งที่มันไปกร่างในคอกไก่ หากแต่เมื่อโกโต้ังแก่ตายไปมันก็กลายเป็นใหญ่เหนือสัตว์ทั้งปวง รวมไปถึงคนบางคนอีกด้วย หากเดินตามคันทาแล้วต้องมีเหตุให้เดินสวนกันกับคน คนจะต้องเป็นฝ่ายหลบมันลงไปโนนา เพราะมันจะยืนนิ่งมองราวชมชู้ ‘แน่จริงเอ็งเดินเข้ามาสิ’ จึงไม่มีใครสักคนกล้าพอที่จะเดินเบียดคันทากับนายหัวพรกตัวนี้

ผู้ที่มันเชื่อฟังและสามารถจับหัวจับหางได้มีเพียงพิมลภัทรและยาซีนเท่านั้น แม้แต่เสือนเองก็ยังเคยโดนขวิดด้วยเขี้ยวตันที่ยื่นออกมาจนได้เลือด ข่าวคราวการได้เลือดครั้งนั้นของเสือนยิ่งสร้างความเกรงกลัวให้กับทุกคนในหมู่บ้าน

“ขนาดเสือดุ ๆ อย่างไ้เสือนมันยังขวิดซะเลือดสด แล้วกับเรา ๆ มีไส้กระจายหรืออะ...” ดังนั้นนายหัวพรกจึงสามารถอยู่ในหมู่บ้านบางจากนี้ได้อย่างสงบสุขเป็นที่ยำเกรงของผู้คนทั่วไป รวมไปถึงเจ้านายของมันซึ่งก็แสนสันไม่แพ้กันนับเป็นคู่บารมีกันโดยแท้จริง

ตอนที่ 2

สิ่งที่คาดไม่ถึง

ลานหน้าเรือนถูกปรับให้เรียบเพื่อการนวดข้าว น้ำผสมมูลควายผสมคละจนเป็นสีเขียวโคลนถูกลาดทาพื้นลานดินจนจับตัวแห้งแข็ง ลมเอื่อย ๆ พัดโชยเป็นระยะ ผู้คนต่างทยอยกันแบกมัดข้าวมาวางกองใกล้ลานด้วยที่ท่าแจ่มใส การช่วยเกี่ยวข้าวหรือลงแขกของคนในหมู่บ้านมักจะจบลงที่นาของบ้านขึ้นหรือย้ายขึ้นเสมอ

ร่างบางของพิมลภัทรถูกคลุมหัวด้วยผ้าขาวม้า แม้แต่เสื้อก็เป็นแขนยาวเพื่อป้องกันการระคายจากฝุ่นข้าวเปลือก บ่าเล็ก ๆ ทว่าแข็งแรงแบกเอาข้าวกลุ่มสุดท้ายเดินมา โดยมีหัวพรกนอนมองพลงส่งเสียงครืด ๆ ตามประสา

ข้าวถูกแผ่กลางลานพร้อมกับถูกนวดทุบ พรกผงกหัวขึ้นยืนจังก้าระแวงระวัง ไก่โต้งตัวใหม่และนังเล็ก ๆ ของมันต่างไม่กล้าเข้าใกล้รัศมีอันน่าเข็ดขยาดของพรก สรร่างรอยยิ้มหัวให้กับผู้ที่มาช่วยขนข้าวนวดข้าวโดยทั่วกัน สาเหตุที่บ้านของพิมลภัทรเป็นบ้านสุดท้ายในการเวียนกันไปลงแขกนั้น เป็นเพราะเจ้าตัวดีเป็นตัวตั้งตัวตีในงานร่นเร้งที่จะมีขึ้นหลังการนวดข้าวเสร็จสิ้นไปหนึ่งวัน

วงเครื่องเสียงร่ำวงที่พิมพ์ลัทธิติดต่อมาจัดงานหลังลงแขกนั้นไม่เคยสร้างความผิดหวังเลย บางคราเจ้าตัวก็ลงไปตีกลองร่ำวงกับเขาด้วยฝีมือล้วนเป็นที่ประจักษ์ว่าถึงใจพระเดชพระคุณทั้งหลาย ทุกคนในวงต่างนับถือพิมพ์ลัทธิเป็นลูกพี่เพราะเคยเห็นความสามารถในการคุมวง รวมไปถึงใจนักเลงมากพอจนไม่เคยเกิดเรื่องร้ายในคณะร่ำวงสักครั้ง ในขณะที่หมู่บ้านอื่น มักจะมีข่าวการฆ่าการแย่งสวาร์วงกันเนือง ๆ และเคยมีหมู่บ้านอื่นตามมาลองดีเช่นกัน หากแต่...

‘เฮ้ย! คนนี้ข้าจองก่อนนะเว้ย!’

หนุ่มแปลกหน้าจากหมู่บ้านอื่นตั้งท่าจะมาแย่งสวาร์วงจากลุงแห่งภารโรงเฒ่า ดวงตาขุนมัวด้วยความสูงอายุดแต่ใจยังสู้ เหล่มองหนุ่มตรงหน้าก่อนจะคว้าข้อมือสวาร์วงกระโปรงสั้นสีแดงฉูดฉาดเพื่อเดินหนีเข้าหลักไม้ตรงกลางที่มีแสงไฟนีออนติดอยู่รอบเสา แต่กลับถูกยื้อแย่งจากหนุ่มแปลกหน้าผู้นั้น...

วงดนตรีเจียบริบรวมทั้งผู้ที่มาชะเง้อชะแง้แอบมองลุ่นกระโปรงของสวาร์วงต่างก็หันไปมองเหตุการณ์กันเป็นตาเดียว ทว่าผู้ที่ทุกคนมองไม่ใช่ตัวต้นเหตุแต่กลับเป็นไอ้ภัทรของทุกคนที่เดินเข้ามาอย่างสุขุม ด้านข้างมีหมูตัวใหญ่เดินเคียงมาพร้อมกับกระแวดระวังให้ ผมยวสลดยถูกมัดรวบขมวดเป็นมวยอยู่ตรงท้ายทอย เสื้อคอกลมตัวโคร่งสีส้มฉูดฉาดลายดอกไม้สีเหลืองสีแดงดอกใหญ่ ๆ และกางเกงขาก๊วยสีน้ำเงินนั้น ยิ่งดูข่มให้ร่างบางเล็กบางเข้าไปอีก ใบหน้าแฉล้มถูกพรางด้วยแบ่งที่ลายพริ้วจนขาวออกไปทั้งหน้า

หนุ่มต่างหมู่บ้านหรือตามองพร้อมพูดด้วยความปากเสีย

‘ใครวะ ตัวเท่าลูกหมา ทำไมจะมาทำอะไรข้า ห่า! ไอ้ลูกหมา อ้อ

มีหนุ่มมาด้วยจะมาโชว์พิเศษหรือวะไฉนน้อง ฮ่า ๆ ๆ

คำพูดนี้เรียกเสียงฮือฮาดังขึ้นมาอย่างพร้อมเพรียงจากทั่วสารทิศ บางคนถึงกับพึมพำ ‘มันไม่เคยตายเสียแล้วไฉน...’ เสียงกลืนน้ำลายคนละเอือกสองเอือกดังขึ้น ทำให้เพื่อนฝูงของหนุ่มต่างหมู่บ้านต่างหันมองพลางขมวดคิ้วกระซิบบถามความจากชาวบ้านที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ

‘ใครเหอว ไฉนตัวเล็กนั้นนะ...’ คนถูกสะกิดหันมามองด้วยความสมเพชระคนเวทนา

‘ก็หัวหน้าร่าวสืวะ ชื่อไฉ้กัทร แล้วนั่นก็ไฉ้พรกหมูเทวดา พวกเอ็งเตรียมหามเพื่อนพวกเอ็งลงจากเวทีเหอะวะ’ ทว่าคนถูกเตือนกลับยั้งเยาะ

‘จะสักเท่าไรกันเชียว...เพื่อนผมมันนักมวยเก่าเชียวนะ หี ๆ... ส่วนไฉ้หมูนั้นเดี๋ยวจะเอาไฉ้มาทำตีสอนกิน’

เพียงเสียงวินาทีที่เอี้ยวหน้าไปพูดอวดไม้ระคนหัวเราะก็ต้องซบงักค้าง เพราะหันมาอีกที่ร่างสูงใหญ่ของผู้เป็นเพื่อนก็ลงไปนอนย้มอยู่ด้านล่างพื้นเวทีเสียแล้ว หัวพรกเดินมามองที่ด้านล่างเวทีก่อนจะส่งเสียงครี๊ด ๆ คล้ายจะถูกร่างที่นอนแผ่อยู่เบื้องล่าง ก่อนจะหันกลับไปนอนเฝ้าเจ้านายอยู่ที่เดิมด้วยความแข็งที่ไม่ได้ออกกำลัง

เสียงดนตรีที่ดังขึ้นอีกครั้งไม่ได้สร้างความตกใจให้กับหัวพรกอย่างที่สัตว์ควรจะเป็น อาจเป็นเพราะเคยคุ้นมาแต่เล็ก คนในหมู่บ้านที่เคยคุ้นกับภาพนี้ก็ต่างเฮฮากันต่อ ในขณะที่เพื่อนฝูงของผู้ที่นอนสลบเหมือดนั้นต่างมองหน้ากันเลิกลัก มีบางคนตาเลี้นเลือกลากพุงเพื่อนผู้กว้างผิที่ออกห่างจากกลุ่มร่าว

‘เอ็งเห็นไหมไฉ้คนตัวเล็กนั้นนะ ไฉ้บิโง หมดต๋อยซากก็ถึงหัว ศอกก็ตาม ข้าละกลัวแทนไฉ้พงษ์เลยวะ’ คนที่ตาเลี้นเลือกลากเพื่อนออกมา

พูดด้วยใบหน้าที่ซีดเขียวหวั่นหวาด

‘เอาใจตีวะ ไปแก้แค้นให้อั้วพงษ์ใหม่’ หนึ่งในนั้นสอบถามเพื่อนฝูง
ซึ่งต่างส่ายหน้ากันดิ๊ก ผู้ที่สายแรงสุดคือคนที่เห็นการต่อสู้อย่างถนัดชัดตา
‘เอ็งไม่รู้อะไร ช้าถามคนในหมู่บ้านนี้มาแล้ว ไอ่ภพที่ว่านี่ลูกเสือธน
เชียวนะเอ็ง อยว่าแต่มันเลย ถ้าพ่อมันรู้เรื่องนี้ไม่ไปถล่มหมู่บ้านเราก็บุญ
โฆแล้ว ช้าว่าพวกเอ็งอย่าหาเรื่องดีกว่า ทำทางไอนั่นมันก็ไม่ดีใจเอาความ
อะไรแล้ว’

เพียงรู้ว่าเป็นลูกเสือธน ทุกคนที่ได้ยินก็ต่างระยอ เพราะมีเสียงลือ
เสียงเล่าอ้างว่าเสือธนเป็นจอมขมังเวท ยิ่งฟังไม่เข้า ผู้ที่เจ็บแค้นจากการ
ถูกขโมยควายก็มีเยอะแต่ไม่มีใครกล้าเอาความ บางที่กลับชื่นชม เพราะ
เสือธนมักจะบุกไปขโมยเฉพาะครอบครัวที่มีควายมากกว่าหนึ่งตัว ทั้งยัง
ห้ามไม่ให้ลูกน้องทำร้ายผู้หญิง

บ้างก็พูดถกเถียงกันต่าง ๆ นานา ว่าสิ่งที่เสือธนกระทำมีความหมาย
ว่าอย่างไร เจ้าหน้าที่บ้านเมืองต่างคว้าน้ำเหลว เพราะคล้ายมีสายของ
เสือธนอยู่แทบทุกที่ถึงกับลือว่าเสือธนเลี้ยงกุมารทองไว้บอกความลับทาง
ราชการด้วยซ้ำไป และมีบ้างที่เจ็บแค้นจนตามล่าเสือธน แต่ผู้ที่ตามล่า
กลับหายสาบสูญไปทั้งสิ้น จึงเกิดเสียงบอกเล่ากันอีกว่าเสือธนจับผู้ที่ตาม
ล่าไปโยนถ่วงน้ำทิ้งทะเลลึก จนผู้คนต่างขยาดไม่กล้าหือต่อเสือธนแต่
อย่างใด

แม้จะมีคนจากหมู่บ้านอื่นเคยมาลองดีอยู่บ้าง แต่ก็ต้องกลับไป
อย่างหมดสภาพทุกครั้ง ดังนั้นงานป็นี่ก็เช่นกันที่คงจะราบรื่นไม่มีปัญหา
หาว่าคู่แค้นแต่เก่าก่อนกลับนำพาปัญหาคืบคลานเข้ามาแทน

เสียงคุ้ยไวกังขึ้นมาจากร้านโกหู้ ซึ่งเป็นร้านขายของชำและขายชา

กาแฟแห่งนี้ในหมู่บ้าน ร้านนี้เคยขายเหล้าขาวเหล้าโรงแต่เป็นเพราะ
เสื่อธนาผุดชูไว้ว่าหากร้านนี้ขายเหล้าขาวอีกจะไม่มีที่ให้ขายอีกต่อไป โกง
เจ้าของร้านจึงตขายเหล้ายาเครื่องดองของเมาไปโดยปริยาย ด้วยความ
เกรงกลัวคำที่เสื่อใหญ่ชูเอาไว้

หากใครจะกินเหล้าในหมู่บ้านก็ต้องไปหาซื้อจากหมู่บ้านอื่น หรือ
ไม่ก็ดื่มเหล้าเถื่อนกินเอง ตัวเสื่อธนาเองก็ไม่แตะต้องของมีนเมาเช่นกัน ทั้งที่
ก่อนจะเป็นโจรร้ายเป็นผู้ที่ชื่นชอบการดื่มกินเฮฮาเป็นอย่างยิ่ง สิ่งเหล่านี้
แม้ทุกผู้ทุกคนจะสงสัยแต่ก็ไม่มีใครกล้าพอที่จะถามไถ่ เมื่อมีโอกาสได้เจอ
ก็เพียงทำตัวให้เล็กที่สุดเพื่อให้รอดพ้นแวมตาตุ่มของเสื่อร้ายประจำ
หมู่บ้าน

“งานปี่นี้ไม่ได้มีแค่ชิงช้าสวรรค์ ตะลุงโนรา และรำวงของไฉ่ภัทร
มันนะเว้ย! แต่ช้า...ไฉ่แดงแห่งบ้านบางจากจะเอาหนังกลองแปลงมาขาย
ด้วยเว้ย คราวนี้ละคนต่างหมู่บ้านต้องอิจฉาพวกเรา ฮ่า ๆ ๆ ๆ”

เสียงหัวเราะอย่างภาคภูมิใจของนายแดงดังขึ้น โดยมีลูกน้องสอง
สามคนที่ปั่นบวดลูกฟี่อยู่เคียง ๆ หัวเราะตามกันเป็นลูกคู่ ดวงตาที่เหล
มองผู้คนที่ต่างมาจับชากาแฟพูดคุยกันนั้นมีแววปราโมทย์เมื่อเห็นท่าที่
หูฟังของคนรอบข้าง คราวนี้เขาจะต้องเด่นกว่าพิมลภัทรให้ได้ ‘ไฉ่ภัทรเอ๋ย
คราวนี้เองต้องยอมรับนับถือช้า’

กางเกงขาเตฟสีเขียวยักรูปนั้นไม่ได้เป็นอุปสรรคในการวางท่าเท่
ของนายแดงแต่อย่างใด เสื่อสีแดงสดและผมทรงรากโทรที่ท้าน้ำมันจนเยิ้ม
จนยาวสองข้างทำให้หน้าหู ๆ ของนายแดงดูแหลมขึ้น ผิวกายที่ค่อนข้าง
คล้ำทำให้ดูเกือบจะเท่าอย่างที่พ่อคนข้างแตงตัวนั้นนึกฝันไว้

พิมลภัทรพร้อมหัวพรกหมูลูกสมุน เดินเข้ามาสั่งกาแฟเย็นจากร้าน

โกหู่ เพื่อจะเอาไปให้ยาชื่นซึ่งติดกาแฟเสียยิ่งกว่าหมาก และทันทีที่ได้ยิน ถ้อยคำที่นายแดงประกาศ แวตารีนมยันั้นมองชุดแต่งกายของเพื่อนกึ่ง คู่แค้นด้วยความขำขัน

“อ้าว ๆ ใครเอาศาลพระภูมิมาวางในร้านโกวะ...แม่เจ้าไว้ย! เดอะ ใสเขียวแดงเขียวนะเอ็ง นี่ถ้าเอาผ้าแพรมาผูกคออีกสักหน่อยข้าว่าเอ็งไป ออกงานได้เลยวะ งานวิ่งควายนะ ให้เอ็งเป็นตัวล่อควาย...” เสียงใส ๆ พุด แชวแล้วก็หัวเราะทำเอาทุกคนในร้านโกหู่ต้องปิดปากหัวเราะคิกคักกัน ตามระเบียบ...

ร่างเขียวแดงชะงักกึก ปากยื่นดวงตาริเลียมองพิมพ์ลัทธิด้วยความ แค้นระคนเสียหน้า

“ถึงยังงี้ลูกพี่ของเราที่หล่อที่สุดในบางแล้วว้อยไ้อั๊กทร...ใครมัน จะมาเท่สู้ลูกพี่ข้าได้ไม่มีอีกแล้ว...ให้เอ็งหาทั้งบางก็ไม่เจอ...เหอ ๆ” คำที่ ลูกน้องเียนยอทำให้หน้าทุ ๆ แหลม ๆ นั้นมีสีหน้าที่ดีขึ้น

“เออ...จริง หล่อ หล่อเหมือนปลากะโห้ทะเลขนหินโสโครกเลยวะ ...”

เสียงตอบโต้ยั้ม ๆ ทำให้เกิดเสียงก๊ากลั่นของใครรอบข้างอย่างอดใจ ไว้ไม่อยู่ ก่อนจะต่ารีบปิดปากตัวเองเป็นการใหญ่ เพราะกลัวจะโดนลูก หลงจากอารมณ์พาลของลูกชายผู้ใหญ่นั่นเข้าให้

“เออ...เอ็งคอยดูแล้วกัน หนึ่งข้าต้องขายดีกว่าร่างของเอ็ง อารมณ์ เสีย ๆ ไปเว้ยพวกเร...”

น้ำเสียงเยาะเย้ยระคนกระอักกระอ่วนด้วยความอับอายของนาย แดงเอ๋ยขึ้นอย่างมาดหมาย ก่อนจะเดินจ้ำออกจากร้านไปอย่างรวดเร็ว แน่นนอนว่าเพื่อไปเปลี่ยนเสื้อผ้าพร้อมทั้งสัญญากับตัวเองว่าจะไม่ใสสีเขียว

กับสีแดงมาให้ไขว่คว้าของทุกคนเยาะเย้ยเขาได้อีก

ฝ่ายสมุนที่ทำท่าที่เยาะเย้ยค้ำเป็นลูกคู่เจ้านาย ต่างถลาตามร่าง เขียวแดงของเจ้านายไปอย่างตลิดตาเหลือก ด้วยความที่ตัวตังตัวไม่ติดเพราะไม่คิดว่าลูกพี่จะถอยฉากเร็วขนาดนั้น ปล่อยให้ฟิล์มลัทธมของพลางหัวเราะตามหลังอย่างนึกขำ บางทีไฉ่แดงคนนี้ก็น่าเอ็นดูดีเหมือนกัน ความที่เคยต่อปากต่อคำกันมาแต่เล็กแต่น้อยความผูกพันในฐานะเพื่อนจึงเพิ่มพูนตามไปด้วย จะตอบได้ก็ยากเพราะสนุกปาก ใจที่แท้จริงต่างก็รู้กันว่าไม่ได้คิดแค่นั้นอะไรกันจริงๆ

ร่างบางเดินกลับเรือนเพื่อไปหาผู้เป็นย่า ซึ่งกวักมือเรียกก่อนจะเดินไปจับเสียมมาขุด ๆ โกลัฟุ่มไม่ได้เรือน ร่างสูงวัยกำลังก้ม ๆ เงย ๆ อยู่ใต้ถุนเรือนอยู่อย่างชะมัดเขม้น

“ย่าทำอะไรนะ...” ผู้เป็นหลานชะเงยดูก็ต้องเบิ่งตาโต พื้นดินที่เคยราบเรียบถูกขุดลึกลงไปราวหนึ่งฟุต เผยให้เห็นไหที่ถูกฝังอยู่เรียงราย มีอปลูดโปนของผู้เป็นย่ากว่าซ่อมือของหลานสาวพลางมองซ้ายขวาระแวดระวัง

“ข้าก็จะเอาทองมาแต่งตัวในงานคืนนี้ล่ะสิวะ เอ็งอย่าเอ็ดไป เดียวพวกมันก็รู้หรือว่าข้าซ่อนสมบัติไว้ที่ไหน...”

ผู้เป็นหลานกลืนน้ำลายเอือกใหญ่เมื่อเห็นไหขนาดย่อมเส้นผ่าศูนย์กลางราว ๆ สองคืบที่ถูกขุดขึ้นมา มือหยิบปากร้นของผู้เป็นย่าเกร็งยกไหที่หมายตาไว้ขึ้นมาด้วยที่ท่าทำให้รู้ว่าหนักพอสมควร

“ของข้า...และจะเป็นของเอ็งทั้งหมดนั่นล่ะ มีอยู่เจ็ดไห ทองแท่งสองไห พวกเพชรพลอยอีกสองไห มีของแม่เอ็งด้วยเขาฝากข้าไว้ ทองเป็นเส้น ๆ ทั้งเข็มขัดทั้งสร้อยทั้งแหวนอีกสองไห อีกไหเป็นเงินสมัยรัชกาลที่ห้า

แม่ของย่าให้มา ส่วนย่าของพ่อเองถึงจะไม่ค่อยรักใคร่ใยดีอะไรกับพวกเรานัก ก็ให้มานิดหน่อยเหมือนกัน”

มือที่เปิดผ้าคาดปากไหออกมา ล้วงเอาเข็มขัดทองสุกปลั่งและสร้อยแหวนมาอีกอย่างละสองสามชิ้น แล้วจึงปิดปากไหไว้เช่นเดิม อุ้มไหวางลงที่เดิมเอาดินปิดกลบซ้ำด้วยการเอาเท้ากระที่บดินตู่บตู่ ก่อนจะเก็บของใส่ห่อผ้านำมาเคียนเอว และคว้าถุงกาแฟในมือของหลานมาถือดูตูด จากนั้นจึงเดินไปให้อาหารไก่ต่อคล้ายกับว่าไม่เคยมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น ปล่อยให้พิมลภทรนั่งจ้องตะลึงงันอยู่พักใหญ่ ก่อนจะเผลอตามผู้เป็นย่าไป

“ย่า...เอาใหม่ซี ตะกี้ว่าอะไรนะ”

ผู้เป็นย่ามองซ้ายขวา ก่อนจะทวนสิ่งที่บอกใหม่พร้อมส่ายทับ

“มีเจ็ดไหวางอยู่เรียง ๆ กันนั่นละ เอ็งก็โตพอสมควรแล้วเข้าใจได้บอก แม้แต่พ่อเอ็งก็ยังไม่ว่าบอกเลยว่าข้าฝั่งสมบัติไว้ที่ไหน ข้าก็แก่แล้วถ้าเป็นอะไรไปก็มีแต่เอ็งเท่านั้น เฮ้อ...ปู่เอ็งดันตายไปเสียก่อนไม่ทันข้าคงมีลูกมีหลานมากกว่านี้...”

ใบหน้านุ่มมนั้นเสียงคอมองย่ำขึ้นของตน

“อ๊ะ ๆ อยากรู้มีแฟนใหม่หรือย่า” ลีนเสียงล้อของหลานมือหยาบ กร้านทว่าดูอบอุ่นเสมอสำหรับผู้เป็นหลานที่ฟาดผิวะเข้าให้ ก่อนจะหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

“เออ...ก็เกือบมี แต่พ่อเอ็งเล่นกระซากลากล่องป่วนลูกของปู่เขา ตั้งแต่หัวเท่ากำปั้น ใครมันจะไม่กลัว...เผลอไปเสียทุกราย ปู่ของไอ้แดงลูกชายผู้ใหญ่นั่นยังวิ่งหนีลูกของพ่อเอ็งมาแล้วทั้งนั้น...” เสียงเล่ามีที่ท่ารักใคร่เอ็นดูในตัวลูกชายคนเดียวมากกว่าจะขุ่นเคือง แหวตานั้นก็พลันลดลงเมื่อนึกถึงเส้นทางที่ลูกคนเดียวเลือกกระทำในตอนนั้น

“ยา...แล้วยาให้ฉันทำงานง ๆ ขายใบกระท่อมหาเงินเรียนเนี่ยนะ...ทั้งที่เราก็รวยออกอย่างนี้ โหยา...เคื่องนะเนี่ยเคื่องเคื่อง” ผู้เป็นหลานกระเจ้ากระงอด

“เงินทองมันของนอกกายมันหมดสิ้นไปได้ถ้าเราไม่รู้จักรู้ใช้ แล้วข้าไม่เคยสนับสนุนให้เจ็งขายใบกระท่อมนะเว้ย! เจ็งเสียงของเจ็งเองเหมือนพ่อเจ็ง พุดอะไรเคยฟังเสียที่ไหน แล้วที่ย่าให้เจ็งทำงานเพราะยาอยากให้เจ็งรู้จักหาเงินเพื่อที่เจ็งจะได้รู้จักใช้ ไม่ใช่รู้จักแต่ผลาญสมบัติเก่า เครื่องทองเครื่องเพชรบางชิ้นตกทอดมาจากบรรพบุรุษ มานี้ยาจะเล่าให้ฟัง”

สองร่างต่างวัยพากันมานั่งบนแคร่ใต้ถุนบ้าน

“ตระกูลทางย่า สืบทอดมาจากเจ้าพระยามหานคร พ่อของย่ากินตำแหน่งสูงบรรดาศักดิ์เป็นถึงเจ้าพระยา ย่าเป็นลูกสาวคนเดียวที่เจ้าคุณพ่อหวงมาก แต่ปู่เจ็งแอบปิ่นหน้าต่างพาย่าหนีมา แล้วค่อยไปขอขมาที่หลังเจ้าคุณพ่อของย่าก็ไม่เคยให้อภัย ไม่เคยใจอ่อน สมบัติส่วนใหญ่ตกเป็นของพี่ชายย่า แต่คุณแม่ของย่าก็แอบให้มาเยอะเหมือนกัน ทั้งที่ทางทั้งข้าวของมีค่า โฉนดที่ดินอยู่ด้านล่างของตู้กับข้าว ย่าเอากระดาดอื่นทาแป้งเปียกติดไว้ได้ดู มีอยู่ยี่สิบหกใบเจ็งจะเอาไปเก็บเมื่อไหร่ก็ตามใจเจ็ง ย่ายกให้เจ็ง” ย่าขึ้นดูคาแฟในมือก่อนจะเล่าต่อท่ามกลางความตื่นตะลึงของผู้เป็นหลาน

“ชื่อเจ็ง คุณแม่ของย่าเป็นคนตั้งให้ รวมทั้งชื่อของพ่อเจ็งด้วย คุณแม่ของย่าเป็นชาววังเก่าแก่ทั้งงานบ้านงานเรือน งานเย็บปักถักร้อย ทำพุ่มบวชนาคหรือบายศรีก็เป็นทีหนึ่ง ใคร ๆ ก็ต้องมาไหว้วานให้แม่ของย่าทำให้ เพราะงามจนเลื่องลือ และงานอ่านเขียนก็เก่งไม่ใช่น้อย เจ็งก็รู้ว่าเวลาย่าไปอำเภอย่าอ่านเขียนได้คล่องต่างจากชาวบ้านทั่วไป...เพราะแม่ของย่า

สอนมานี่ละ ไม่นึกว่าพ่อเอ็งจะเลียนแบบปู่เอ็ง ไปลักพาสาวผู้ดีในเมือง
กรุงมาเสียด้วย เฮ้อ...เชื่อไม่ทั้งแถว...”

เสียงถอนหายใจเฮือกดังมาจากผู้เป็นย่าก่อนจะรายต่อ

“ส่วนตระกูลทางปู่เอ็งก็ช่ย่อย เพียงแต่พ่อของปู่เอ็งเป็นคนจีน
แท้ ๆ ได้สำเภามาจากเมืองจีนเลยเทียวละ มาหลงรักสาวผู้ดีเมืองสงขลา
ก็เพียรพยายามทำงานจนมีเงินมีทองไปขอตามประเพณี แล้วย้ายกันมา
อยู่ที่เมืองนคร แต่พ่อปู่เอ็งพ่ายามา แม่ของปู่เอ็งไม่ชอบย่าเพราะย่าเป็น
คนเคย ๆ ไม่ไปประจำบประแจก็เลยไม่เคยมาไยดีอะไรกับครอบครัวเรา
หลังจากปู่เสียก็แบ่งที่ดินที่เราทำนาอยู่ทุกวันนี้ละให้ทำกินแต่ไม่ยอมยก
ให้ เงินทองก็แบ่งปันมาบ้างแต่น้อย เขาคงกลัวว่าย่าจะแต่งงานใหม่แล้ว
ผลาญสมบัติเขากระมัง...เหอ ๆ”

แวตตาล้ำยจะขมขึ้นปรากฏขึ้นในดวงตาของผู้เป็นย่าทำให้พิมล-
ภัทรเอียงหน้าเอาแก้มแนบต้นแขนเย็นที่อยู๋ในชุดคอกระเช้ากับผ้าชิ้นนั้น
อย่างปลอบประโลม

“แล้วย่าทวดเขาไม่รู้หรือจ๊ะ ว่าย่าเป็นใคร...” คนสูงวัยส่ายหน้า

“ไม่รู้หรอก เพราะย่าไม่เคยเล่าไม่เคยพูดกับใคร กลัวว่าจะเสียหาย
ไปถึงเจ้าคุณพ่อ คุณแม่ และพี่ชายของย่าที่มีลูกสาวน้องสาวใจง่ายหนี
ตามผู้ชายมาอย่างนี้...” เสียงแหบเครือ้นคล้ายจะสะอึกกับความหลัง
ว่างบางโอบกอดผู้เป็นย่าอย่างเห็นใจ ไม่คิดว่าตระกูลของตนจะมีเรื่องราว
เช่นนี้ ความดีใจที่รู้ว่าตนไม่ได้จนกรอบอย่างที่เคยถูกกลบไปด้วยความ
เศร้าใจกับสิ่งที่ได้ยิน

“เอ็งลองอ้อน ๆ ถามพ่อเอ็งดูสิว่าแม่เอ็งเป็นใคร บางทีญาติทาง
ฝ่ายแม่เอ็งอาจจะไม่ใจแข็งเท่าฝ่ายนี้ก็ได้...อย่างน้อยเอ็งจะได้รู้ว่าใคร-

เหง้าบรรพบุรุษฝ่ายแม่เป็นใคร แต่ถึงพ่อเองก็ไม่บอกก็ขอให้เอ็งภูมิใจไว้ว่า เอ็งเป็นคนมีเชื้อมีสาย ไม่ใช่ชาวบ้านร้านตลาด...อย่าทำตัวให้คนก่นด่าให้หมาดูแคลน ย่าก็สั่งสอนกิริยามารยาทให้เอ็งทุกอย่างแล้ว ตอนเอ็งจะทำได้ก็เยี่ยมเพี้ยมดี แต่เอ็งไม่ชอบทำ กลับกระโดดกระเดกไม่เป็นลูกผู้หญิง เอ้อ ...”

“เป็นความผิดฉันเองละแม่...” เสียงที่ดังขึ้นทำเอาสองคนย่าหลานสะดุ้งโหยง เมื่อหันไปมองก็พบกับตาแดง ๆ ของธนภัทร ความคร่ำมของใบหน้าที่ดูเหน็ดเหนื่อยนั้นทำให้พิมลภัทรต้องรีบไปตักน้ำใส่กะละมังมาให้ผู้เป็นพ่อล้างหน้าล้างตา

ร่างสูงใหญ่ของเสื้อขนนึ่งลงก้มกราบเท้าของผู้เป็นแม่ แต่ฝ่ายนั้นกลับชักเท้าหนีด้วยความขุ่นเคือง

“มาทำไม...ไปให้พื้นหน้าข้าเลย...” แววดาใจดีที่เห็นหน้าลูกชายคนเดียวกลับถูกกลบด้วยความเย็นชาของน้ำเสียง

“แม่...ผมจะบวช...ผมจัดการเรื่องของผมเรียบร้อยแล้ว...” เสียงบอกของผู้เป็นลูกชายทำเอาหญิงสูงวัยหันขวับมาพร้อมน้ำตาที่เอ่อล้น

พิมลภัทรนำกะละมังและผ้าขนหนูชุบน้ำมาวางไว้ข้าง ๆ ผู้เป็นพ่อก่อนจะนั่งฟังด้วยความยินดี รอยยิ้มแป้นแฉ่นของผู้เป็นลูกสาวทำให้มือใหญ่เอื้อมลูบศีรษะหุยได้รูปนั้นอย่างเอ็นดู

“ผมแก่แค่นี้คนที่ทำกับเมียผมเรียบร้อยแล้ว ตอนนั้นมันจมอยู่กับทะเล ผู้ใหญ่พัน...บ้านเหนือควน มันเคยลอบเป็นโจรมาป็นบ้านเรา มันข่มขืนวิมล จนทำให้วิมลต้องตรอมใจตาย ถ้าตอนนั้นผมไม่เมาอยู่ที่ร้านโกหู้คงไม่เกิดเหตุการณ์แบบนั้นขึ้น...” คำพูดของผู้เป็นพ่อทำให้พิมลภัทรตะลึงค้าง รวมไปถึงย่ำยีที่คล้ายกับจะหยุดหายใจ

“วันนั้นแม่ไปช่วยงานบวชลูกชายของบ้าน วิมลอยู่บ้านกับลูกภัทร

ที่กำลังแบบเบาะ มันช่าง่าลู่ลู่ลู่ ถ้าวิมลโวยวาย...” น้ำตาลูกผู้ชายไหลออกมาเป็นทางด้วยความแค้นใจที่ไม่สามารถดูแลเมียให้รอดพ้นจากความอับยศได้

“ตั้งแต่นั้นมา วิมลก็ไม่สบาย เจ็บออก ๆ แอด ๆ ข้าวปลาไม่ยอมกิน จนวันที่จะสิ้นใจวิมลถึงได้ตัดสินใจเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟัง เขาตายด้วยความทรมาณใจ ผู้หญิงที่ผมรักสุดหัวใจถูกทำร้ายทั้งกายและใจ ผมไม่มีวันอภัยให้คนที่ทำกับเมียผมอย่างนี้เด็ดขาด ตั้งแต่นั้นมาผมสัญญาว่าจะจัดการแก้แค้นให้เมียของผม แต่ผมก็เป็นห่วงแม่ เป็นห่วงลูก กลัวว่าสักวันอาจจะถูกรังแกอย่างนี้อีก ผมก็เลยเป็นโจร เป็นเสือร้ายให้มันระบือไปเลย พวกคนชั่วทั้งหลายจะได้ไม่มาทำอันตรายคนที่ผมรักอีก...ผมเสียใครไม่ได้ อีกแล้วแม่ ไม่ว่าจะเป็นแม่หรือลูกภรรยา...”

น้ำเสียงที่บ่งบอกความแค้นใจบีบคั้นหัวใจทุกดวงที่ได้รับฟัง...

ทั้งสามต่างรับรู้ถึงความรู้สึก ความทรมาณของผู้ที่เป็นที่รัก ครอบครัว ๆ ที่น่าจะสงบสุขกลับถูกสิ่งที่ไม่เห็นผลักพาไปให้ต้องกระทำในสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ สิ่งที่เกิดจากความไม่เข้าใจความน้อยใจขึ้นมานั้นกลับได้ความกระจ่างในวันนี้

“ลูกแม่...ลูกของแม่...” ย่าขึ้นพูดพร่ำเพียรประโยคนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ร่างสูงใหญ่จูงมือผู้เป็นแม่และผู้ที่เป็นลูกสาวขึ้นเรือน ก่อนจะจัดผ้าส่วนที่ติดกับหลังคาเผยให้เห็นของสีน้ำตาลเก่าคร่ำ มือใหญ่ตึงของหนานั่นออกมาพร้อมทั้งทุดตัวลงนั่งอย่างเศร้าใจ ดวงตาคมที่อยู่ภายใต้คิ้วดกดำนานั้นมองของเก่า ๆ อย่างเหม่อลอย ก่อนจะเทสิ่งของภายในลงบนพื้นกระดานลื่นเป็นมันตรงหน้า...